EVROPSKA
KOMISIJA

Bruselj, 11.9.2024
COM(2024) 400 final

POROČILO KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU IN SVETU

o pogajanjih, ki jih je opravila Komisija na področju izvoznih kreditov v smislu Uredbe (EU) št. 1233/2011

1. Uvod

Uredba (EU) št. 1233/2011 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. novembra 2011 o uporabi nekaterih smernic na področju uradno podprtih izvoznih kreditov in o razveljavitvi odločb Sveta 2001/76/ES in 2001/77/ES[1] v Prilogi I določa, da Evropska komisija Evropskemu parlamentu poroča o pogajanjih o uradno podprtih izvoznih kreditih. To poročilo zajema obdobje od septembra 2016 do konca leta 2023.

Od poznih sedemdesetih let prejšnjega stoletja je **Sporazum OECD o uradno podprtih izvoznih kreditih** (v nadaljnjem besedilu: Sporazum) glavni forum za mednarodna pravila o izvoznih kreditih[2]. Sporazum poleg splošnih pravil o transakcijah izvoznih kreditov vsebuje tudi „sektorske dogovore“, ki zajemajo posebna pravila financiranja za posebne industrijske sektorje in vrste dejavnosti. V obdobju, ki ga zajema to poročilo, je bil dosežen dogovor o **posodobitvi Sporazuma** (vključno z uskladitvijo njegovih pravil, da bolje podprejo podnebne cilje Pariškega sporazuma), ki se je začela leta 2020 in je bila uspešno zaključena leta 2023. Poleg tega so se udeleženke Sporazuma leta 2021 dogovorile, da bodo **odpravile uradno podporo za izvozne kredite za elektrarne na premog**.

Zunaj OECD so glavna pogajanja potekala v okviru **mednarodne delovne skupine za izvozne kredite**, ki je združila OECD in glavna gospodarstva v vzponu. Pogajanja, ki so se prvotno začela leta 2012, so se nadaljevala v obdobju poročanja, vendar so bila leta 2020 prekinjena zaradi pomanjkanja konvergence pri ključnih vprašanjih.

2. Razvoj v okviru OECD v obdobju poročanja

Oblikovanje pravil

Med najpomembnejša pogajanja o oblikovanju pravil v obdobju poročanja sodita: dogovor o posodobitvi Sporazuma in njegovi nadaljnji uskladitvi s podnebnimi cilji julija 2023 ter dogovor iz oktobra 2021 o prepovedi uradne podpore za izvozne kredite in vezane pomoči za izvoz novih elektrarn na premog in izvoz opreme v obstoječe obrate. Drugi pomembni dogodki v obdobju poročanja so bili začetek pregleda prepovedi premoga leta 2022, reforma določb Sporazuma o lokalnih stroških in reforma komercialne referenčne obrestne mere (v nadaljnjem besedilu: CIRR). V nadaljevanju je navedenih še več drugih sprememb Sporazuma.

(i) Posodobitev Sporazuma in razširitev področja uporabe sektorskega dogovora o podnebnih spremembah

Na podlagi prvega predloga EU iz novembra 2019 so se udeleženke novembra 2020 dogovorile o skupnem okviru za pogajanja o posodobitvi Sporazuma. Tehnična pogajanja so se začela novembra 2020, končni dogovor pa je bil dosežen marca 2023.

Posodobitev, ki je začela veljati 15. julija 2023, omogoča daljše roke odplačevanja, in sicer do 22 let za podnebju prijazne transakcije in do 15 let za večino drugih transakcij. Za vse

[1] UL L 326, 8.12.2011, str. 45.

[2] K Sporazumu je do danes pristopilo 11 udeleženk: Avstralija, Kanada, Evropska unija, Japonska, Koreja, Nova Zelandija, Norveška, Švica, Turčija, Združeno kraljestvo in Združene države Amerike.

države veljajo enaka pravila o najdaljših rokih odplačevanja (brez razlikovanja med državami kategorije I in II). Posodobljeni Sporazum zagotavlja tudi večjo prožnost pri načinu odplačevanja (tj. strukturo pogojev v zvezi z odplačilom, ki vključuje pogostost, obseg in vzorec odplačila glavnice in plačila obresti), hkrati pa zahteva dobro preglednost. Poleg tega so najnižje premijske stopnje za kreditno tveganje, ki jih morajo izvozne agencije zaračunati za svoje zavarovalno kritje, znižane (za največ 15 %) za transakcije z daljšimi roki odplačevanja. V glavnem delu Sporazuma so bili sektorski dogovori za železniško infrastrukturo in strukture financiranja projektov črtani, saj so postali odvečni, ker so manj prožni kot splošna pravila Sporazuma.

Poleg tega so udeleženke **razširile področje uporabe sektorskega dogovora o podnebnih spremembah**, da bi vključeval projekte, povezane z okoljsko trajnostno proizvodnjo energije; zajemanjem, shranjevanjem in transportom CO_2; prenosom, distribucijo in shranjevanjem energije; čistim vodikom in amoniakom; nizkoemisijsko proizvodnjo; brezemisijskim in nizkoemisijskim prometom ter minerali in rudami za čisto energijo. Ta razvoj bo prispeval k povečanju učinka financiranja izvoza pri prizadevanjih za doseganje podnebnih ciljev in izpolnitev zaveze iz Pariškega sporazuma, da bodo finančni tokovi skladni z usmeritvijo proti zmanjšanju emisij toplogrednih plinov in razvoju, odpornemu na podnebne spremembe.

V okviru posodobitve Sporazuma je bil preoblikovan tudi **sektorski dogovor o ladjah**, da bi postal samostojen sektorski dogovor. (Opomba: Razprave o reformi sektorskega dogovora o ladjah so se začele marca 2024.)

(ii) Prepoved podpore elektrarnam na premog

EU je junija 2021 na sestanku udeleženk Sporazuma predstavila svoj predlog za pregled sektorskega dogovora o projektih proizvodnje električne energije iz premoga (CFSU – prej Priloga VI k Sporazumu) z namenom prepovedi uradno podprtih izvoznih kreditov ali vezane pomoči za elektrarne na premog, dobavo opreme za te elektrarne in s tem povezane dejavnosti, kot sta pridobivanje in transport termalnega premoga. Nadaljnja pogajanja so potekala na izrednem sestanku udeleženk 15. septembra 2021 v virtualni obliki. Udeleženke so dosegle soglasje oktobra 2021 pred Konferenco Združenih narodov o podnebnih spremembah 2021 (COP 26). Rezultat prispeva k uresničevanju ambicij Unije glede doseganja ciljev Pariškega sporazuma o podnebnih spremembah.

Dogovorjeno besedilo, ki tvori člen 6 Sporazuma, vsebuje takojšnjo prepoved uradno podprtih izvoznih kreditov ali vezane pomoči za izvoz novih elektrarn na premog in dobavo opreme obstoječim obratom. Predvidenih je tudi več izjem. Na podlagi praga emisij 350 metričnih ton CO_2 na GWh (ali podobnih ustreznih meril, določenih za tip 1 razreda projektov B iz Dodatka 1 k sektorskemu dogovoru o podnebnih spremembah) se lahko zagotovi podpora elektrarnam, ki delujejo z napravami za učinkovito zajemanje in shranjevanje ogljika (v nadaljnjem besedilu: CCUS), ali za naknadno opremljanje obstoječih elektrarn za proizvodnjo električne energije na premog z napravami za učinkovito zajemanje in shranjevanje ogljika. Druga izjema omogoča uporabo podpore za izvozne kredite za opremo za zmanjšanje onesnaževanja ali emisij, ki se bo uporabljala v obstoječih obratih, če se zaradi tega ne podaljšanja uporabna življenjska doba obrata niti povečajo zmogljivosti. Nazadnje, novi člen 6 določa, da se lahko udeleženke, če bodo v prihodnosti razvite učinkovite tehnologije za zmanjševanje emisij CO_2, ki niso naprave za učinkovito zajemanje in shranjevanje ogljika, soglasno odločijo o

dovoljenju za podporo tem tehnologijam. Novi člen 6 je nadomestil sektorski dogovor o projektih proizvodnje električne energije iz premoga, ki je bil črtan iz Sporazuma.

(iii) Začetek pregleda člena 6

EU je na podlagi novega člena 6 in v okviru razširitve področja uporabe sektorskega dogovora o podnebnih spremembah udeleženkam julija 2022 predstavila prvi dokument za razpravo o pregledu člena 6 Sporazuma, da bi zajela vsa fosilna goriva (vključno z dejavnostmi pridobivanja in prevoza termalnega premoga, dejavnostmi raziskovanja, proizvodnje, prevoza, skladiščenja, rafiniranja, distribucije surove nafte in zemeljskega plina za energetski sektor ter nezmanjšano proizvodnjo električne energije). Temu je novembra 2023 sledil predlog, v katerem je bilo navedenih več informacij o pristopu. Predlog EU predvideva prepoved z omejenimi izjemami, za katere se bo uporabljal močan mehanizem preglednosti in zahteve po razkritju kakršne koli stalne podpore, potrebna pa bo tudi utemeljitev njenega zagotavljanja. Predlog bi tudi izključil vse projekte, ki temeljijo na fosilnih gorivih, iz sektorskega dogovora o podnebnih spremembah. Udeleženke o njem trenutno razpravljajo.

(iv) Reforma določb o lokalnih stroških

EU je junija 2019 predstavila predlog za povečanje najvišjega zneska lokalnih stroškov, ki bi se lahko podprli v skladu s pravili Sporazuma. Udeleženke so o predlogu razpravljale novembra 2019 ter marca in junija 2020, ko je bilo doseženo splošno soglasje glede načela večje prožnosti Sporazuma v zvezi s tem vprašanjem, ne pa glede mehanizma, ki ga je prvotno predlagala EU.

EU je novembra 2020 predstavila kompromisni predlog, v katerem je predlagala povečanje najvišje ravni podpore za lokalne stroške na 40 % pogodbene vrednosti izvoza v državah kategorije I in 50 % pogodbene vrednosti izvoza v državah kategorije II za vse sektorje (razen sektorskega dogovora o zrakoplovih in sektorskega dogovora o ladjah) ter ohranitev nespremenjenih zahtev po predhodni priglasitvi za lokalne stroške, ki presegajo 15 % pogodbene vrednosti izvoza. Udeleženke so se neuradno strinjale s predlogom črtanja posebne določbe o lokalnih stroških iz sektorskega dogovora o obnovljivih virih energije, blaženju podnebnih sprememb in prilagajanju nanje ter vodnih projektih kot tudi uvedbe klavzule o pregledu, ki naj bi se izvedel tri leta po začetku veljavnosti novih določb o lokalnih stroških. Leta 2021 so se s pisnim postopkom vse udeleženke uradno dogovorile o teh spremembah.

(v) Reforma CIRR

Pogajanja o reformi so se začela na 15. sestanku tehničnih strokovnjakov udeleženk marca 2017. Po dolgem nizu tehničnih izmenjav so se udeleženke 15. julija 2021 uradno dogovorile o besedilu reforme CIRR, ki se je začelo uporabljati 15. julija 2023.

Sporazum vključuje revidirano metodologijo za oblikovanje osnovnih obrestnih mer (z uporabo osmih zapadlosti državnih obveznic namesto treh ali celo ene, kot je veljajo v preteklosti), usklajen izračun CIRR med različnimi sektorskimi dogovori (razen za sektorski dogovor o ladjah in sektorski dogovor o zrakoplovih, ki imata ločeno metodologijo za CIRR)

ter uvedbo pravil o razpolaganju s CIRR pred podpisom finančne pogodbe. Pri pregledu je bila določena tudi obvezna provizija za prevzete obveznosti za neposredne posojilodajalce.

Poleg tega je zaradi prenehanja uporabe referenčne obrestne mere LIBOR leta 2021 postalo nemogoče uporabiti novo dogovorjeno metodologijo za izračun nove marže CIRR (polovica trimesečnega povprečja dnevnih donosov 5-letnih zamenjav obrestnih mere + 80 bazičnih točk). Za rešitev tega vprašanja so se udeleženke v okviru pogajanj o posodobitvi leta 2023 dogovorile o začasni fiksni marži v višini 100 bazičnih točk, dokler ne bodo sprejeta nova pravila oziroma do 14. julija 2024. Strokovnjaki so se novembra 2023 dogovorili, da bodo začasno maržo podaljšali za eno leto (tj. do 14. julija 2025).

(vi) Poenoteni posebni dogovori

Negativni učinek pandemije COVID-19 na gospodarstvo je vplival tudi na pripravo pravil Sporazuma, kot je razvidno iz sprejetja poenotenih posebnih dogovorov o (i) odlogu odplačila v okviru sektorskega dogovora o zrakoplovih leta 2021 in (ii) znižanju pologa, tako v letu 2021 kot v letu 2023.

- Odlog odplačila v letalskem sektorju

EU je februarja 2021 sekretariatu OECD predložila predlog za poenoteni posebni dogovor za zmanjšanje precejšnjega vpliva zdravstvene krize zaradi COVID-19 na evropsko industrijo civilnega letalstva. Predlagani poenoteni posebni dogovor, da se udeleženkam sektorskega dogovora o zrakoplovih omogoči, da začasno podprejo svoje proizvajalce civilnih zrakoplovov, katerih poslovanje ogrožajo kratkoročne likvidnostne težave operatorjev in kupcev novih zrakoplovov in motorjev zaradi omejitev mednarodnega potovanja, povezanih s pandemijo. Udeleženke so sprejele poenoteni posebni dogovor, ki je začel veljati 12. marca 2021. Zajema obdobje od 1. novembra 2020 do 31. oktobra 2021.

- Znižanje pologa

Udeleženke so se 5. novembra 2021 dogovorile o poenotenem posebnem dogovoru glede zmanjšanja minimalnega pologa, ki se zahteva od kupcev v transakcijah v skladu s pravili Sporazuma. Udeleženke so ukrep potrdile kot nujen in izjemen korak, potreben za odziv na upad gospodarske rasti, ki je posledica zdravstvene krize zaradi COVID-19. Poenoteni posebni dogovor iz leta 2021, ki je prvotno veljal do 4. novembra 2022, je bil podaljšan za dodatno leto, tako da je prenehal veljati 4. novembra 2023. Udeleženke so se decembra 2023 dogovorile o podobnem poenotenem posebnem dogovoru zaradi višjih obrestnih mer in stalnih inflacijskih pritiskov, ki bo veljal eno leto.

(vii) Drugi razvoj na področju oblikovanja pravil

V obdobju poročanja je bilo spremenjenih več rokov v zvezi s pregledi različnih sektorskih dogovorov. Leta 2021 je bil rok za pregled sektorskega dogovora o jedrskih elektrarnah spremenjen na konec leta 2023, trije roki v zvezi s sektorskim dogovorom o železniški infrastrukturi (rok za pregled, klavzula o samodejnem prenehanju veljavnosti in sprememba zahteve glede sindiciranja za transakcije v državah OECD z visokim dohodkom) pa so bili leta 2021 spremenjeni na konec leta 2023. (Opomba: sektorski dogovor o železniški infrastrukturi je bil črtan v okviru posodobitve. Glej spodaj.) Nazadnje, rok za klavzulo o

samodejnem prenehanju veljavnosti sektorskega dogovora o podnebnih spremembah, ki velja za Dodatek III (merila za upravičenost za projekte prilagajanja podnebnim spremembam), je bil podaljšan za eno leto do 31. decembra 2021.

Druga sprememba v obdobju poročanja je bila vključitev Sporazuma o premijah za države, ki imajo tržne referenčne vrednosti, v Sporazum leta 2017. Udeleženke so se novembra 2016 dogovorile o tem novem sklopu pravil za države s premijami kreditnega tveganja, v katerih je na splošno na voljo zasebno tržno financiranje (tj. države s tržnimi referenčnimi vrednostmi).

V obdobju poročanja so se udeleženke še naprej strinjale glede dvoletnega podaljšanja Sporazuma o preglednosti kreditov nevezane uradne razvojne pomoči, ki je začel veljati leta 2005. To se je nazadnje zgodilo leta 2022, ko je bil Sporazum podaljšan do decembra 2024, ko bo potekala razprava o tem, da bi sporazum postal trajen ali bi se podaljšal za daljše obdobje.

Nove udeleženke

V obdobju poročanja sta udeleženki Sporazuma postali Turčija (novembra 2018) in Združeno kraljestvo (junija 2021), s čimer se je skupno število povečalo na 11. Združeno kraljestvo je postalo tudi udeleženec sektorskega dogovora o izvoznih kreditih za civilne zrakoplove (sektorski dogovor o zrakoplovih).

Turčija je septembra 2017 zaprosila za udeležbo v Sporazumu. Njena udeležba v Sporazumu je bila dogovorjena novembra 2018 s takojšnjim učinkom. Združeno kraljestvo je bilo prek članstva v Evropski uniji udeleženo v Sporazumu in sektorskem dogovoru o zrakoplovih vse od njune sklenitve. Po izstopu iz Evropske unije 31. januarja 2020 je njegova udeležba prenehala. Združeno kraljestvo je na sestankih udeleženk Sporazuma in sektorskega dogovora o zrakoplovih med marcem 2020 in marcem 2021 sodelovalo kot opazovalec. Združeno kraljestvo je junija 2021 postalo udeleženec Sporazuma in sektorskega dogovora o zrakoplovih.

3. Mednarodna delovna skupina za izvozne kredite:

Okvir

Mednarodna delovna skupina je bila ustanovljena leta 2012 kot forum za dialog med ponudnicami izvoznih kreditov s podporo države, ki so članice OECD, in tistimi, ki niso njene članice, da bi se dogovorile o novem sklopu večstranskih pravil v obliki „smernic“. Mednarodna delovna skupina ima 18 članic (takratnih 10 udeleženk Sporazuma OECD o uradno podprtih izvoznih kreditih – „Sporazum OECD“)[3] ter Brazilijo, Kitajsko, Indijo, Indonezijo, Izrael, Malezijo, Rusko federacijo in Južno Afriko. Udeležbo EU v razpravah mednarodne delovne skupine je Svet potrdil 26. novembra 2015[4].

Vendar je bil napredek kljub dvajsetim pogajalskim zasedanjem mednarodne delovne skupine med letoma 2012 in 2019 nezadosten. Pri ključnih strukturnih vprašanjih, kot sta stopnja preglednosti, ki je potrebna za dokazovanje skladnosti z morebitnimi pravili, in njihovo

[3] Avstralija, Kanada, EU, Japonska, Koreja, Norveška, Nova Zelandija, Švica, Turčija in ZDA.
[4] https://www.consilium.europa.eu/media/23017/st14376-fr15.pdf

področje uporabe, so bile velike razlike. To je privedlo do odločitve EU in skupine drugih članic mednarodne delovne skupine, da 19. novembra 2020[5] začasno prekinejo sodelovanje v tehničnih pogajanjih. Čeprav je preklic začasen, pogoji do zdaj se niso izpolnjeni, da bi se delo lahko ponovno začelo.

V obdobju poročanja je bilo devet uradnih tehničnih sestankov mednarodne delovne skupine: leta 2016 v Brasilii, leta 2017 v Washingtonu in Pekingu, leta 2018 v Rimu, Haagu in Luxembourgu ter leta 2019 v Oslu, Bukarešti in Brasilii.

Generalni sekretar mednarodne delovne skupine in delovne skupine

Članice mednarodne delovne skupine so imenovale generalnega sekretarja, da bi zagotovile učinkovitejši pogajalski proces in nevtralno pomoč. Michal Ron iz Italije je svoje naloge prevzela 1. septembra 2017 za obdobje treh let. Članice so se dogovorile tudi o njenem nasledniku, od leta 2020 dalje naloge opravlja Jian-Ye Wang iz Kitajske.

Za lažjo pripravo tehničnih razprav med plenarnimi sestanki mednarodne delovne skupine je bilo ustanovljenih več delovnih skupin, in sicer za: najvišjo uradno podporo in najvišji polog; lokalne stroške; najdaljše roke odplačevanja in način odplačevanja; izmenjave informacij; področje uporabe; oblikovanje cen ter obrestne mere. Začele so se tudi ločene razprave o ladjah.

Na pogajanjih je bila dosežena določena konvergenca glede več tehničnih vprašanj. Na primer, na 17. sestanku mednarodne delovne skupine v Luxembourgu je bil dosežen postopen napredek pri razpravah o največji uradni podpori, pri čemer so strani odobrile opredelitve pojmov „pogodbena vrednost izvoza“, „pogodbena cena izvoza“ in „tržna pogodbena vrednost“. Na 20. sestanku v Brasilii septembra 2019 so strani dosegle določeno konvergenco glede najdaljših rokov odplačevanja in financiranja projektov. Poleg tega je bila v razpravah o ladijskem prometu ugotovljena delna konvergenca glede elementov, kot so sofinanciranje z zasebnim sektorjem, začetni datum kredita in upravičeni stroški uradne podpore. Vendar na nobenem od teh področij ni bilo mogoče doseči v celoti soglasnih rezultatov.

Poleg tega delegacije niso uspele doseči pomembnejše konvergence glede ključnih vprašanj, o katerih so potekala pogajanja. Ta so se nanašala na to, kako zagotoviti preglednost pogojev, ponujenih v transakcijah izvoznih kreditov, da se dokaže skladnost s smernicami; dovolj široko področje pokritosti ter potrebo po zavezanosti mednarodnim standardom glede vzdržnosti dolga. Kljub intenzivnim pogajanjem ter ustvarjalnim prizadevanjem v dobri veri generalnega sekretarja za dosego kompromisa je od druge polovice leta 2019 postalo jasno, da soglasje o teh vprašanjih ni mogoče.

Ta nezmožnost udeleženk, da na tehnični ravni dosežejo soglasje o ključnih vprašanjih, je bila prvič izpostavljena na 19. sestanku mednarodne delovne skupine v Bukarešti leta 2019. EU je med drugim poudarila, da je treba razpravo preusmeriti s tehnične na politično raven, da bi poskusili premagati zastoj. Nadaljnje neformalne razprave v Brasilii septembra niso prinesle napredka. Svet Evropske unije se je 21. januarja 2020 seznanil s stanjem.

Sestanek mednarodne delovne skupine na visoki ravni

[5] https://policy.trade.ec.europa.eu/news/eu-and-10-other-members-suspend-participation-negotiations-international-working-group-export-2020-11-19_en

Naslednji sestanek mednarodne delovne skupine je potekal 10. julija 2020 na ravni namestnikov ministrov (generalnih direktorjev), da bi razpravljali o tem, kako premostiti temeljne razlike, da bi se tehnična pogajanja lahko nadaljevala. Pred sestankom so se poskušali dogovoriti o skupnem sporočilu, ki bi potrdilo nadaljnje ukrepanje v zvezi s ključnimi vprašanji. Vendar pa ni bilo mogoče doseči soglasja niti s sporočilom niti na samem sestanku.

Zato je skupina članic mednarodne delovne skupine – Avstralija, Brazilija, Kanada, Evropska unija, Japonska, Koreja, Nova Zelandija, Norveška, Švica, Turčija in Združene države Amerike – začasno prekinila svoje sodelovanje na tehničnih pogajanjih mednarodne delovne skupine. Te članice so 19. novembra 2020 objavile javno izjavo o stanju[6]. V izjavi je bilo navedeno, da „se po osmih letih posvetovanj stališča članic mednarodne delovne skupine še vedno močno razlikujejo glede obveznosti v zvezi s […] ključnimi vprašanji.“ Prav tako je bilo navedeno, da podpisnice niso mogle „upravičiti nadaljnjega sodelovanja v tehničnih pogajanjih mednarodne delovne skupine, razen če oziroma dokler članice ne sprejmejo potrebnih zavez na visoki ravni, ki bi omogočile nadaljevanje tehničnih pogajanj.“

Vendar so podpisnice izjave jasno poudarile, da bodo „med to prekinitvijo tehničnih pogajanj ostale odprte za preučitev verodostojnih predlogov, zlasti glede preglednosti, ki bi jih predlagale vlade članic mednarodne delovne skupine v razpravo na ravni namestnikov ministrov.“ Prav tako so izrazile svojo pripravljenost, da v prihodnje ocenijo, ali bodo pogoji ustrezni za nadaljevanje pogojev, ter razmislijo o novem sestanku mednarodne delovne skupine na ravni namestnikov ministrov, če bi okoliščine to zahtevale.

V zvezi s tem sta Komisija in Svet ob koncu leta 2021, 2022 in 2023 pripravila letno oceno, ali je prišlo do razvoja, ki bi upravičil novi sestanek na visoki ravni, na katerem bi se razpravljalo o morebitnem ponovnem aktiviranju mednarodne delovne skupine. Pri vsakem od teh pregledov je bilo ugotovljeno, da potrebni pogoji niso doseženi in da zlasti nobena od vlad članic mednarodne delovne skupine ni predložila nobenega predloga glede ključnih vprašanj. Naslednji pregled je načrtovan za konec leta 2024.

Komisija bo o novem razvoju dogodkov ustrezno obveščala Evropski parlament.

[6] https://policy.trade.ec.europa.eu/news/eu-and-10-other-members-suspend-participation-negotiations-international-working-group-export-2020-11-19_en